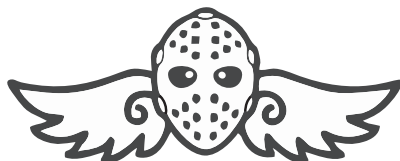

**ABC-UL
PSIHOPATULUI
DE SUCCES**

**DR KEVIN DUTTON & ANDY
McNAB**

**ABC-UL
PSIHOPATULUI
DE SUCCES**

ILUSTRAȚII DE ROB MURRAY

CUPRINS

Prolog	Vrei să treci pe la mine, să-mi vezi laboratorul?	9
Capitolul 1	Îmi pare rău, nu cred că ne cunoaștem...	21
Capitolul 2	Cei buni, cei răi și cei drăgălași	35
Capitolul 3	Manifestul Psihopatului Bun	67
Capitolul 4	Pur și simplu acționează	105
Capitolul 5	Prinde șmecheria	137
Capitolul 6	Fii propriul stăpân	171
Capitolul 7	Ia-ți centura neagră la persuasiune	217
Capitolul 8	Învață s-o încasezi	265
Capitolul 9	Trăiește-ți clipa	317
Capitolul 10	Decuplează-ți comportamentul de emoții	365

PROLOG

**VREI SĂ TRECI
PE LA MINE,
SĂ-MI VEZI
LABORATORUL...?**

Aproximativ douăzeci de mii de studenți grăbiți, cu rucsacurile pline cu cărți, mișună prin campusul colegiului Birkbeck, un complex vast, parte a Universității din Londra. Aveam întâlnire aici cu profesorul Kevin Dutton. Colega lui, profesoara Naz Derakhshan, este directoarea laboratorului de control afectiv și cognitiv al Departamentului de psihologie, care dispune de dotări tehnice de ultimă generație, indispensabile experimentului pe care Kev îl plănuise pentru mine.

După ce am plătit universității o taxă astronomică de parcare, am început să mă plimb prin campus până m-am întâlnit cu Kev. Avea tot păr lung, cu cărare pe mijloc, și ochelari cu ramă groasă, stil Buddy Holly, arătând mai curând a basist de formație rock din anii '80 decât a profesor.

Dar, pentru prima dată, mi s-a părut că avea ceva de universitar tocilar. Era îmbrăcat într-un costum de lână în trei piese, cu vestă în carouri de culoare albastră stil Ursul Rupert¹, cu o cămașă roz încheiată până la gât, dar fără cravată. Semăna cu unul dintre profesorii aceia nebuni care uită să se îmbrace cum trebuie sau omit să-și pună pantofii înainte de a ieși pe ușă. Și asta din cauză că din zori și până seara mintea lor nu se poate abate de la ideile docte, asta după ce-și petrec noaptea visând la aceleași idei docte. Micile banalități cotidiene nu aveau loc în programul lor.

M-a întâmpinat cu o frază foarte Cockney²:

— Ce faci, amice?

— Mai bine decât tine, s-ar zice, i-am răspuns eu. De unde ai făcut rost de costumul ăsta, de la Disneyland?

¹ Personaj faimos de benzi desenate, apare în ziarul *Daily Express* din Marea Britanie încă din anii '20. (n. trad.)

² Accent englezesc întâlnit în mod deosebit în zona de sud a Angliei. (n. trad.)

Mi-a descris ce gândea înainte de o operație foarte dificilă. Zicea că e ca un fel de intoxicare, care îi ascute simțurile în loc să le estompeze. De fapt, în orice fel de criză, cei mai eficienți indivizi sunt cei care își păstrează calmul, care pot să facă față cerințelor momentului, rămânând în același timp detașați. Cred că și tu ești așa, Andy. Nu mi-a dat răgaz să-i răspund, chiar dacă mi-aș fi dorit. Mi-a dat un ghiont ca de eleve, umăr la umăr. Le făceam asta colegilor când proful bătea câmpii despre un subiect pe care nu-l înțelegeam. În schimb, profesorul din fața mea știa exact despre ce vorbea. Amice, vreau să știi un lucru. Cred că ți-e bine cunoscută starea euforică și dezinhibată pe care o avem cu toții când bem alcool. E ceva... aproape spiritual, transcendental, nu ți se pare? S-a uitat la mine și a dat din cap. Așa e?

N-aveam de gând să-l las să-mi cotrobăiască prin minte. Se infiltrase deja suficient. Numai că tu *nu* ești beat, Andy, nu-i așa? Nu ești obosit, necoordonat sau necontrolat. Din contră, te simți exact invers, ești ager, iute, superconștient, nu-i așa, Andy? S-a oprit și l-am lăsat să ia o gură de cafea în așteptarea răspunsului meu. Dar nu a primit decât un zâmbet: ca un adevărat profesor nebun, cana din care încerca să bea era goală. S-a uitat înăuntrul porțelanului albastru, neînțelegând unde ar fi putut dispărea cafeaua. OK, m-am prins. Nu faci decât să mă ascuți. Dar lasă-mă să-ți spun ceva mai mult despre ceea ce ți se întâmplă când te agăți de un colac de salvare, mă rog, colac peste pupăză. Încurcase zicalele, îi dispăruse cafeaua: cred că o luase razna. Te simți de parcă conștiința ta e congelată, nu? Toate angoasele dispar, de parcă ai fi băut șase pahare de votcă neurochimică. Treci prin viață râzând, nu-i așa? Toate indicatoarele rutiere psihologice pe care majoritatea oamenilor le învață trecând prin viață nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa? Știa că nu voi avea nicio reacție. Haide, știi că am dreptate. De ce să te opui? Tot ceea ce reprezintă un coșmar pentru restul oamenilor ție ți se pare un joc, nu-i așa? Poate că vezi viața ca alți psihopați, de parcă ai fi un extraterestru trimis pe Pământ să-i studieze pe oameni, dar care nu înțelege niciodată ce naiba fac ei. Sau, ceea ce e

CAPITOLUL I

**ÎMI PARE RĂU,
NU CRED
CĂ NE
CUNOAȘTEM**

Salut! Mă numesc Andy McNab.

Am mai scris două cărți, poate ați mai auzit de mine. Dacă mă știți, toate bune. Dacă nu mă știți, putem face cunoștință acum.

Am lucrat optsprezece ani în armata britanică. Opt ani i-am petrecut ca infanterist, și zece în forțele speciale. Faimoasa mea carte este, probabil, *Bravo Two Zero* (BTZ). În ea vorbesc despre o misiune a forțelor speciale: o echipă de opt oameni aflați în teritoriul inamic din Irak, în timpul primului război din Golful Persic. Am primit o medalie pentru curaj, împreună cu trei alți soldați din patrula BTZ. De fapt, misiunea noastră BTZ a fost cea mai decorată acțiune militară de la bătălia de la Rorke's Drift din timpul Războiului Burilor, în 1879.

Între timp, am continuat să scriu nonficțiune, thrillere, scenarii de film, căci sunt și producător de film. Sunt considerat unul dintre cei mai buni treizeci de scriitori ai tuturor timpurilor. Problema cu succesul e că trebuie să-l controlezi. Dacă poți face asta și îl poți folosi corect, îți va aduce și mai mult succes. Din acest motiv, m-am implicat în afaceri, atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite, în special în domeniul antreprenoriatului.

Dar nu e mare lucru.

O provocare e la fel ca oricare alta, pentru mine. Am trecut de la zone de război la replici de film ⁵, și de la planuri de bătălie la planuri de afaceri, fără să mă gândesc nici măcar o secundă. Poate de aceea mi-a și fost atât de ușor, pentru că *nu* mă gândesc. În tot cazul, nu am avut niciodată o problemă cu problemele.

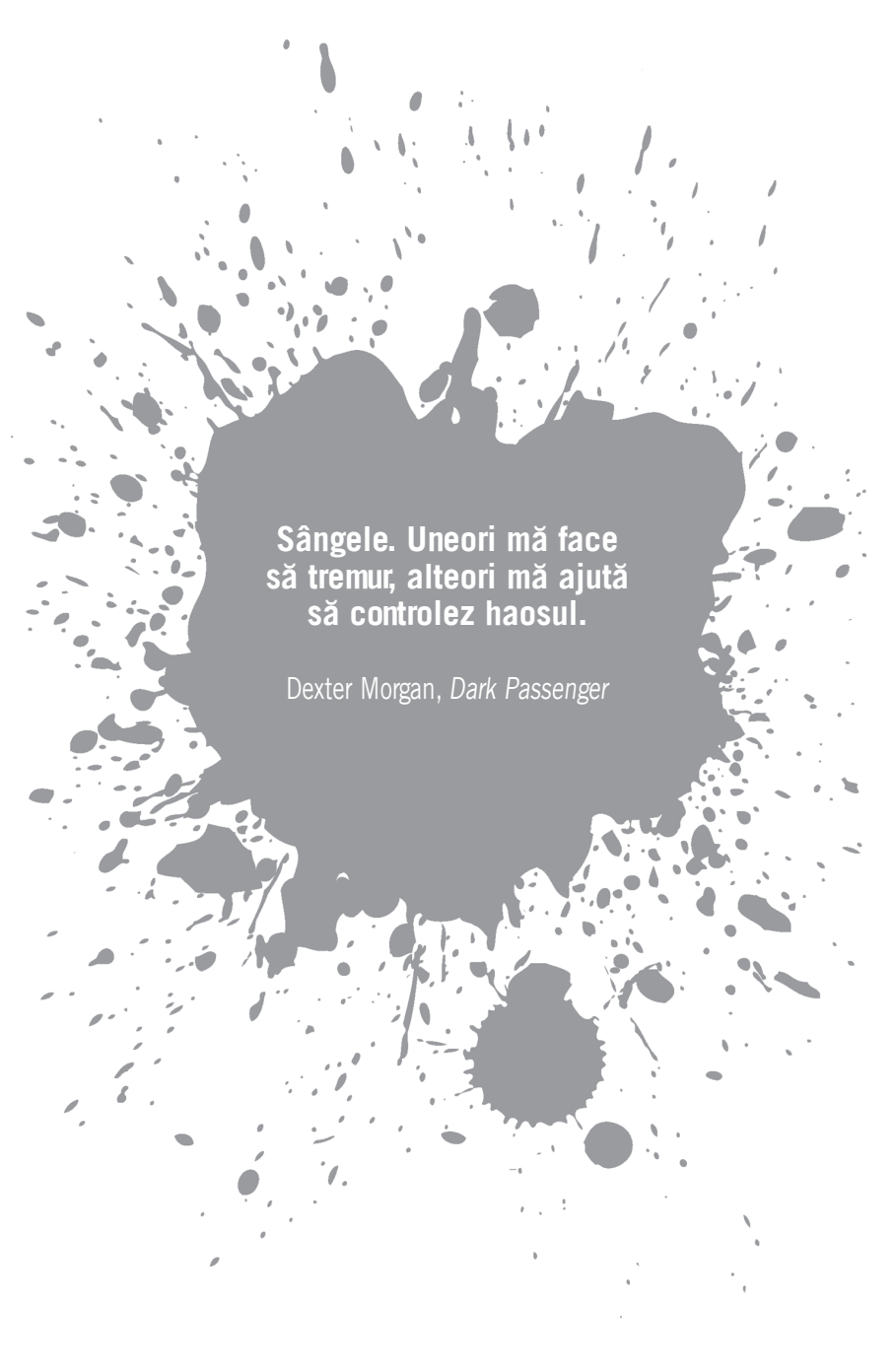
Cred că lor le e frică de *mine*.

⁵ *From enemy lines to movie lines*, joc de cuvinte intraductibil. (în engleză, în original) (n. trad.)

CAPITOLUL 2

**CEI BUNI,
CEI RĂI ȘI
CEI DRĂGĂLAȘI**

**Sângele. Uneori mă face
să tremur, alteori mă ajută
să controlez haosul.**

Dexter Morgan, *Dark Passenger*

- Ne sunt cu adevărat de folos trăsăturile psihopatice pentru a ne descurca în viață?
- Dacă da, ce putem face? Cum poate un om obișnuit să devină puțin psihopat?

Și e adevărat, nu-i așa?

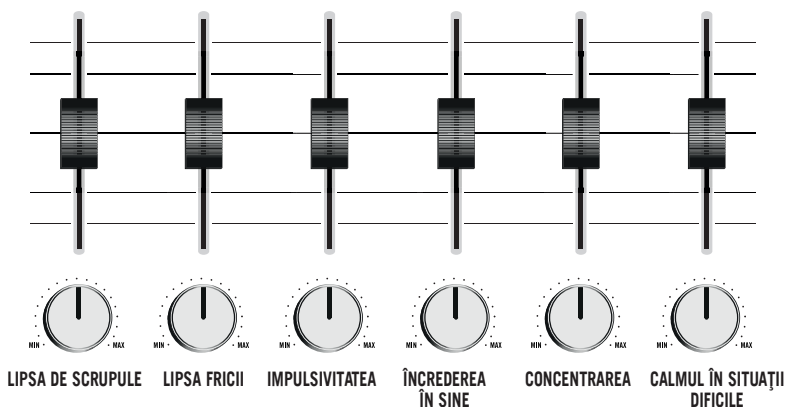
Majoritatea dintre noi, când auzim cuvântul „psihopat”, ne gândim la oameni ca Ted Bundy sau Hannibal Lecter. Nu ne vin în minte chirurși geniali, agenți secreți fermecători sau soldați supersmecheri din forțele speciale.

Realitatea este însă cu totul alta.

Spre deosebire de titlurile senzationaliste ale ziarelor și filmelor în serie, în accepțiunea noastră, a psihologilor, cuvântul „psihopat” se referă la o clasă precisă de indivizi care prezintă un subset de trăsături de personalitate.

Printre aceste trăsături se numără:

- lipsa de scrupule
- lipsa fricii
- impulsivitatea
- încrederea în sine
- concentrarea
- calmul în situații dificile
- intransigența mentală
- empatia diminuată
- lipsa conștiinței
- șarmul
- charisma

CAPITOLUL 4

PUR ȘI SIMPLU ACȚIONEAZĂ

